

Voorstel voor een richtlijn van de Raad strekkende tot het garanderen van een effectieve belastingheffing op inkomsten uit spaargelden in de vorm van rente in de Gemeenschap

(2001/C 270 E/31)

COM(2001) 400 def. — 2001/0164(CNS)

(Door de Commissie ingediend op 19 juli 2001)

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, inzonderheid op artikel 94,

Gezien het voorstel van de Commissie,

Gezien het advies van het Europees Parlement,

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité,

Overwegende hetgeen volgt:

- (1) Op grond van Richtlijn 88/361/EEG van de Raad van 24 juni 1988 tot uitvoering van artikel 67 van het Verdrag ⁽¹⁾ is het kapitaalverkeer in de Gemeenschap tussen ingezetenen van de lidstaten, met inbegrip van de directe investeringen, sinds 1990 volledig geliberaliseerd; het vrije verkeer van kapitaal is nu in de artikelen 56 tot en met 60 van het Verdrag verankerd.
- (2) Inkomsten uit spaargelden in de vorm van rente uit hoofde van schuldvorderingen zijn belastbare inkomsten voor de ingezetenen van alle lidstaten.
- (3) Krachtens artikel 58, lid 1, van het Verdrag hebben de lidstaten het recht de terzake dienende bepalingen van hun belastingwetgeving toe te passen die onderscheid maken tussen belastingplichtigen die met betrekking tot hun vestigingsplaats of de plaats waar hun kapitaal is belegd, niet in dezelfde situatie verkeren, en het recht alle nodige maatregelen te nemen om, met name op fiscaal gebied, overtredingen van de nationale wetten en voorschriften tegen te gaan.
- (4) De bepalingen van de belastingwetgeving van de lidstaten ter bestrijding van misbruik en fraude mogen volgens artikel 58, lid 3, van het Verdrag geen middel tot willekeurige discriminatie, noch een verkapte beperking van het vrije kapitaalverkeer en betalingsverkeer zoals omschreven in artikel 56 van het Verdrag vormen.
- (5) Wegens gebrek aan coördinatie van de nationale belastingregelingen voor inkomsten uit spaargelden in de vorm van rente, in het bijzonder wat de behandeling van de door niet-ingezetenen ontvangen rente betreft, kunnen de ingezetenen van de lidstaten zich thans in de lidstaat waar zij woonachtig zijn vaak onttrekken aan elke vorm van belastingheffing op de rente die zij in een andere lidstaat ontvangen.
- (6) Deze mogelijkheid tot belastingontwijking in het kapitaalverkeer tussen de lidstaten leidt tot verstoringen die onverenigbaar zijn met de interne markt.
- (7) De Commissie heeft op 20 mei 1998 ⁽²⁾ in overeenstemming met de conclusies van de Ecofin Raad van

1 december 1997 een voorstel voor een richtlijn aangenomen om in de Gemeenschap een minimale effectieve belastingheffing op inkomsten uit spaargelden in de vorm van rente te garanderen.

- (8) Dat voorstel was vanaf juli 1998 zowel op politiek als technisch niveau het onderwerp van intensieve besprekingen, maar kreeg niet de unanieme steun van de lidstaten.
- (9) Derhalve is voor deze richtlijn voortgebouwd op de consensus die is bereikt tijdens de Europese Raad van Santa Maria da Feira van 19 en 20 juni 2000 en de daaropvolgende Ecofin Raad van 26 en 27 november 2000.
- (10) Het doel van deze richtlijn is te garanderen dat over grensoverschrijdende inkomsten uit spaargelden in de vorm van rente effectief belasting kan worden geheven in de woonstaat van de belastingplichtige, overeenkomstig het nationale recht.
- (11) De werkingssfeer van deze richtlijn is beperkt tot rente die door een in een lidstaat gevestigde uitbetalende instantie wordt uitgekeerd aan een in een andere lidstaat woonachtige uiteindelijk gerechtigde die natuurlijk persoon is.
- (12) De doelstelling van deze richtlijn, namelijk een effectieve belastingheffing op grensoverschrijdende inkomsten uit spaargelden in de Gemeenschap, kan beter op Gemeenschapsniveau worden nagestreefd, omdat deze doelstelling wegens gebrek aan coördinatie van de nationale regelingen voor de belasting van inkomsten uit spaargelden, niet voldoende door de lidstaten zelf kan worden verwezenlijkt en de Gemeenschap daarom overeenkomstig het subsidiairiteitsbeginsel, als verwoord in artikel 5 van het Verdrag, de nodige maatregelen kan nemen; deze richtlijn beperkt zich, overeenkomstig het in dat artikel vastgelegde evenredigheidsbeginsel, tot het minimum dat voor het bereiken van deze doelstelling vereist is en gaat niet verder dan wat voor de verwezenlijking daarvan nodig is.
- (13) De uitbetalende instantie is de marktdeelnemer die rente uitbetaalt aan, of invordert en rechtstreeks doorstort ten gunste van de uiteindelijk gerechtigde; de louter passieve ontvangst van een betaling door een bank of financiële instelling voor het bijschrijven op de rekening van de uiteindelijk gerechtigde wordt niet als uitbetaling van rente aangemerkt.
- (14) Bij het definiëren van de begrippen „rente” en „uitbetalende instantie” dient, indien van toepassing, te worden verwezen naar Richtlijn 85/611/EEG van de Raad van 20 december 1985 tot coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende bepaalde instellingen voor collectieve belegging in effecten (icbe's) ⁽³⁾.

⁽¹⁾ PB L 178 van 8.7.1988, blz. 5.

⁽²⁾ PB C 212 van 8.7.1998, blz. 13.

⁽³⁾ PB L 375 van 31.12.1985, blz. 3.

- (15) De werkingssfeer van deze richtlijn moet worden beperkt tot belastingheffing op inkomsten uit spaargelden in de vorm van rente uit hoofde van schuldvorderingen; vraagstukken in verband met de fiscale behandeling van pensioenen en verzekeringsuitkeringen vallen derhalve buiten de werkingssfeer van deze richtlijn.
- (16) Het doel van de richtlijn, namelijk het garanderen van een effectieve belastingheffing op rentebetalingen, kan worden verwezenlijkt door de uitwisseling van informatie over rentebetalingen tussen de lidstaten.
- (17) Richtlijn 77/799/EEG van de Raad van 19 december 1977 betreffende de wederzijdse bijstand van de bevoegde autoriteiten van de lidstaten op het gebied van de directe en de indirecte belastingen⁽¹⁾, verschaft de lidstaten al een basis voor het uitwisselen van informatie voor fiscale doeleinden, en deze zou in het algemeen ook kunnen worden toegepast voor de uitwisseling van informatie uit hoofde van de onderhavige richtlijn.
- (18) De automatische uitwisseling tussen de lidstaten van informatie over de in deze richtlijn bedoelde rente vormt een *conditio sine qua non* voor het garanderen van een effectieve belastingheffing op grensoverschrijdende rentebetalingen.
- (19) Derhalve dient te worden bepaald dat de lidstaten die ingevolge het bepaalde in deze richtlijn informatie uitwisselen, geen gebruik mogen maken van de in artikel 8 van Richtlijn 77/799/EEG vermelde mogelijkheid om de uitwisseling van informatie te begrenzen.
- (20) Voorts dient te worden bepaald dat België, Luxemburg en Oostenrijk voor een overgangperiode van zeven jaar, te rekenen vanaf de datum van inwerkingtreding van deze richtlijn, worden vrijgesteld van de verplichting om voor de toepassing van deze richtlijn informatie uit te wisselen, teneinde deze lidstaten meer tijd te geven voor de aanpassing van hun wetgeving, maar dergelijke informatie wel van de andere lidstaten ontvangen.
- (21) Deze drie lidstaten dienen tijdens de overgangperiode te zorgen voor een minimale effectieve belastingheffing op inkomsten uit spaargelden in de vorm van rente door het heffen van bronbelasting.
- (22) Deze lidstaten zouden het grootste deel van de opbrengsten die uit de heffing van deze bronbelasting voortkomen, moeten overdragen aan de woonstaat van de uiteindelijk gerechtigde van de rente.
- (23) Deze lidstaten dienen te voorzien in een procedure die het de uiteindelijk gerechtigden met woonplaats in een andere lidstaat mogelijk maakt de heffing van deze bronbelasting te voorkomen door hun uitbetalende instantie te machtigen tot het opgeven van rentebedragen of door het overleggen van een verklaring die is afgegeven door de bevoegde autoriteit van hun woonstaat.
- (24) De woonstaat van de uiteindelijk gerechtigde moet ervoor zorgen dat dubbele belasting op de uitbetaalde rente als gevolg van de overeenkomstig de procedures van deze

richtlijn toegepaste bronheffing wordt uitgesloten. De woonstaat dient daartoe de bronheffing te verrekenen met de op zijn grondgebied voor dergelijke rente verschuldigde belasting en, in voorkomend geval, het bedrag dat teveel is ingehouden, aan de uiteindelijk gerechtigde terug te betalen.

- (25) Ter voorkoming van marktverstoringen geldt de richtlijn tijdens de overgangperiode niet voor rente op uitstaande binnenlandse en internationale obligaties en andere verhandelbare schuldinstrumenten waarvoor de emissieprospectus vóór 1 maart 2001 is gevisieerd, of die, indien er geen prospectus is, vóór die datum zijn uitgegeven.
- (26) Lidstaten die bronbelasting heffen moeten in de mogelijkheid worden gesteld om uitbetalende instanties die handelen namens internationale organisaties die schuldinstrumenten uitgeven, te ontheffen van de verplichting om op de rente die uit hoofde daarvan wordt uitbetaald, bronbelasting in te houden, indien deze verplichting strijdig zou zijn met internationale overeenkomsten die deze lidstaten met betrekking tot dergelijke organisaties hebben gesloten.
- (27) Deze richtlijn belet de lidstaten niet om naast de in deze richtlijn bedoelde bronbelasting ook andere typen bronbelasting te heffen op rentebaten die op hun grondgebied zijn verworven.
- (28) De Commissie dient om de drie jaar verslag uit te brengen over de uitvoering van deze richtlijn en de Raad de wijzigingen voor te stellen die noodzakelijk blijken voor het beter garanderen van een effectieve belastingheffing op inkomsten uit spaargelden en voor het uit de weg ruimen van ongewenste concurrentieverstoringen.
- (29) In deze richtlijn zijn de grondrechten en beginselen in acht genomen die met name in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie zijn erkend,

HEEFT DE VOLGENDE RICHTLIJN VASTGESTELD:

HOOFDSTUK I

INLEIDENDE BEPALINGEN

Artikel 1

Doel

1. Doel van deze richtlijn is te garanderen dat inkomsten uit spaargelden in de vorm van rente die in een lidstaat worden uitbetaald aan uiteindelijk gerechtigden die natuurlijk persoon zijn met woonplaats in een andere lidstaat, effectief kunnen worden belast overeenkomstig het nationale recht van de laatstgenoemde lidstaat.
2. De lidstaten zien erop toe dat de op hun grondgebied gevestigde uitbetalende instanties de voor de uitvoering van de richtlijn noodzakelijke taken uitvoeren, ongeacht de vestigingsplaats van de debiteur van de rentegevende schuldverdring.

⁽¹⁾ PB L 336 van 27.12.1997, blz. 15.

Artikel 2

Definitie van uiteindelijk gerechtigde

1. Voor de toepassing van deze richtlijn wordt onder „uiteindelijk gerechtigde” verstaan elke natuurlijke persoon die rente ontvangt, of ten gunste van wie rente wordt ingevorderd, tenzij hij kan aantonen dat hij de rente niet voor eigen rekening heeft ontvangen. Bedoelde persoon wordt niet als uiteindelijk gerechtigde aangemerkt wanneer:

- a) hij handelt als uitbetalende instantie in de zin van artikel 4, lid 1;
- b) hij handelt namens een rechtspersoon, een entiteit waarvan de winst wordt belast volgens de algemene belastingregels voor ondernemingen, een icbe in de zin van Richtlijn 85/611/EEG van de Raad, of een entiteit als bedoeld in artikel 4, lid 2, van deze richtlijn, en hij, in het laatstgenoemde geval, aan de marktdeelnemer die de rente uitbetaalt de naam en het adres van die entiteit bekendmaakt en bedoelde marktdeelnemer deze informatie op zijn beurt aan zijn lidstaat van vestiging doorgeeft; of
- c) hij handelt namens een andere natuurlijke persoon die de uiteindelijk gerechtigde is en hij aan de uitbetalende instantie overeenkomstig artikel 3, lid 2, de identiteit van die uiteindelijk gerechtigde bekendmaakt.

2. Indien de uitbetalende instantie beschikt over gegevens die doen vermoeden dat de natuurlijke persoon die rente ontvangt of ten gunste van wie rente wordt ingevorderd, niet de uiteindelijk gerechtigde is, zal zij redelijke maatregelen nemen om de identiteit van de uiteindelijk gerechtigde vast te stellen, overeenkomstig artikel 3, lid 2. Indien de uitbetalende instantie de uiteindelijk gerechtigde niet kan identificeren, zal zij de natuurlijke persoon in kwestie als de uiteindelijk gerechtigde behandelen.

Artikel 3

Identiteit en woonplaats van de uiteindelijk gerechtigde

1. Voor de toepassing van deze richtlijn bepaalt elke lidstaat de procedures die nodig zijn om de uitbetalende instanties in staat te stellen de identiteit en woonplaats van de uiteindelijk gerechtigden vast te stellen en draagt de lidstaat zorg voor de toepassing van deze procedures binnen zijn grondgebied.

Deze procedures moeten voldoen aan de minimumnormen als vastgesteld in de leden 2 en 3.

2. Voor het vaststellen van de identiteit van de uiteindelijk gerechtigde gelden de volgende minimumnormen:

- a) voor contractuele betrekkingen die zijn aangegaan vóór de datum van implementatie van de richtlijn bepaalt de uitbetalende instantie de identiteit van de uiteindelijk gerechtigde, bestaande uit diens naam en adres, aan de hand van de informatie waarover zij beschikt, met name ter uitvoering van de geldende voorschriften in de lidstaat van vestiging en van Richtlijn 91/308/EEG ⁽¹⁾;

- b) voor contractuele betrekkingen die zijn aangegaan op of na de datum van implementatie van de richtlijn bepaalt de uitbetalende instantie de identiteit van de uiteindelijk gerechtigde, bestaande uit naam, adres en fiscaal of ander identificatienummer of, bij ontstentenis van een dergelijk nummer, de geboorteplaats en -datum van de uiteindelijk gerechtigde.

3. Voor het vaststellen van de woonplaats van de uiteindelijk gerechtigde voor de toepassing van deze richtlijn, gelden de volgende minimumnormen:

- a) Voor contractuele betrekkingen die zijn aangegaan vóór 1 januari 2001 bepaalt de uitbetalende instantie de woonplaats van de uiteindelijk gerechtigde aan de hand van de informatie waarover zij beschikt, met name ter uitvoering van de geldende voorschriften in de lidstaat van vestiging en van Richtlijn 91/308/EEG.

- b) Voor contractuele betrekkingen die zijn aangegaan op of na de datum van implementatie van de richtlijn bepaalt de uitbetalende instantie de woonplaats van de uiteindelijk gerechtigde als volgt:

- i) voor personen die in bezit zijn van een door een lidstaat afgegeven paspoort of vergelijkbaar officieel document die verklaren ingezetene van een derde land te zijn, door middel van een woonplaatsverklaring die is afgegeven door de bevoegde autoriteit van het derde land waarvan de betrokken persoon ingezetene beweert te zijn;
- ii) in alle andere gevallen wordt als woonplaats aangemerkt het land waar de uiteindelijk gerechtigde zijn vast adres heeft.

- c) Voor contractuele betrekkingen die zijn aangegaan tussen 1 januari 2001 en de datum van implementatie van de richtlijn, verifieert de uitbetalende instantie de woonplaats van de uiteindelijk gerechtigde volgens de procedure die geldt voor contractuele betrekkingen die zijn aangegaan op of na de datum van implementatie van de richtlijn.

Artikel 4

Definitie van uitbetalende instantie

1. Voor de toepassing van deze richtlijn wordt onder „uitbetalende instantie” verstaan elke marktdeelnemer die rente uitbetaalt aan, of zorgdraagt voor de invordering van rente ten gunste van de uiteindelijk gerechtigde, ongeacht of het gaat om de debiteur van het rentedragende schuldinstrument of de marktdeelnemer die door de debiteur of de uiteindelijk gerechtigde is belast met het uitbetalen van de rente of de invordering van de rente.

2. Een in een lidstaat gevestigde entiteit waaraan rente is uitbetaald of waarvoor rente is ingevorderd ten gunste van de uiteindelijk gerechtigde, wordt bij ontvangst van de rente of bij invordering van de rente eveneens als uitbetalende instantie aangemerkt, mits de desbetreffende entiteit:

⁽¹⁾ PB L 166 van 28.6.1991, blz. 77.

- a) geen rechtspersoon is,
- b) niet volgens de algemene belastingregels voor ondernemingen winstbelasting moet afdragen,
- c) geen icbe in de zin van Richtlijn 85/611/EEG is.

Een marktdeelnemer die rente uitbetaalt aan, of rente invordert voor een dergelijke in een andere lidstaat gevestigde entiteit die ingevolge dit lid als uitbetalende instantie wordt aangemerkt, deelt de bevoegde autoriteit van de lidstaat waar zij is gevestigd de naam en het adres van de entiteit mee alsmede het totale rentebedrag dat aan de entiteit is uitbetaald of voor de entiteit is ingevorderd. Bedoelde bevoegde autoriteit geeft deze gegevens vervolgens door aan de bevoegde autoriteit van de lidstaat waar de entiteit is gevestigd.

3. De in lid 2 bedoelde entiteit heeft echter de mogelijkheid om voor de toepassing van deze richtlijn te kiezen voor een behandeling als icbe in de zin van Richtlijn 85/611/EEG. Indien van deze keuzemogelijkheid gebruik wordt gemaakt, wordt de lidstaat waar de entiteit is gevestigd daarvan in kennis gesteld.

De nadere voorschriften voor het gebruik van deze keuzemogelijkheid worden door de lidstaten vastgesteld.

4. Wanneer de marktdeelnemer en de in lid 2 bedoelde entiteit in dezelfde lidstaat zijn gevestigd, ziet de lidstaat in kwestie erop toe dat de entiteit de bepalingen van deze richtlijn naleeft wanneer deze als uitbetalende instantie handelt.

Artikel 5

Definitie van bevoegde autoriteit

Voor de toepassing van deze richtlijn wordt onder „bevoegde autoriteit” verstaan:

- a) voor de lidstaten: de autoriteiten die de lidstaten ter kennis van de Commissie hebben gebracht;
- b) voor derde landen: de bevoegde autoriteit voor de toepassing van bilaterale of multilaterale belastingverdragen of, bij ontstentenis daarvan, een autoriteit die bevoegd is om voor fiscale doeleinden een woonplaatsverklaring af te geven.

Artikel 6

Definitie van rente

1. Voor de toepassing van deze richtlijn wordt onder „rente” verstaan:

- a) rente die is uitbetaald aan of bijgeschreven op een rekening die is terug te voeren op enigerlei schuldvordering, al dan niet gedekt door hypotheek of voorzien van een winstdelingsclausule, en met name de opbrengsten van overheids-papier en obligatieleningen, inclusief daaraan gehechte premies en prijzen; boete voor te late betaling wordt niet als rente aangemerkt;
- b) rente die is aangegroeid of gekapitaliseerd op het moment van de verkoop, terugbetaling of aflossing van de onder a) bedoelde schuldvorderingen;

- c) opbrengsten uit rentebetalingen, hetzij rechtstreeks, hetzij via een entiteit als bedoeld in artikel 4, lid 2, uitgekeerd door

- i) icbe's in de zin van Richtlijn 85/611/EEG,

- ii) entiteiten die gebruik hebben gemaakt van de keuzemogelijkheid van artikel 4, lid 3, en

- iii) instellingen voor collectieve belegging die buiten het in artikel 7 bedoelde grondgebied zijn gevestigd;

- d) opbrengsten die zijn gemaakt bij de verkoop, terugbetaling of aflossing van aandelen of participatiebewijzen in de volgende instellingen en entiteiten, indien zij meer dan 40 % van hun vermogen hebben belegd in de onder a) bedoelde schuldvorderingen of in aandelen of participatiebewijzen als omschreven onder dit punt:

- i) icbe's in de zin van Richtlijn 85/611/EEG,

- ii) entiteiten die gebruik hebben gemaakt van de keuzemogelijkheid van artikel 4, lid 3,

- iii) instellingen voor collectieve belegging die buiten het in artikel 7 bedoelde grondgebied zijn gevestigd.

2. Wat betreft lid 1, onder c), indien een uitbetalende instantie geen informatie heeft over het deel van de opbrengst dat uit rentebetalingen voortkomt, wordt de totale opbrengst als rente aangemerkt.

3. Wat betreft lid 1, onder d), indien een uitbetalende instantie geen informatie heeft over het percentage van het vermogen dat is belegd in schuldvorderingen of in aandelen of participatiebewijzen zoals gedefinieerd in dat lid, wordt dat percentage geacht meer dan 40 % te bedragen.

4. Indien rente als gedefinieerd in lid 1 wordt uitbetaald aan of bijgeschreven op een rekening op naam van een entiteit als bedoeld in artikel 4, lid 2, en deze entiteit geen gebruik heeft gemaakt van de keuzemogelijkheid van artikel 4, lid 3, wordt de uitbetaalde of bijgeschreven rente aangemerkt als een rentebetaling door deze entiteit.

5. Wat betreft lid 1, onder b) en d), kunnen lidstaten op hun grondgebied gevestigde uitbetalende instanties ertoe verplichten om rente over een periode van ten hoogste één jaar op jaarbasis te berekenen en kunnen zij een dergelijke geannualiseerde rente als een rentebetaling beschouwen, zelfs als tijdens die periode geen verkoop, terugbetaling of aflossing heeft plaatsgevonden.

6. In afwijking van lid 1, onder c) en d), hebben de lidstaten de mogelijkheid om de in deze bepalingen bedoelde opbrengsten van op hun grondgebied gevestigde instellingen of entiteiten niet onder de definitie van rente te laten vallen, op voorwaarde dat beleggingen in schuldvorderingen als bedoeld in lid 1, onder a), niet meer dan 15 % van de portefeuille van de desbetreffende entiteiten uitmaken.

Indien een lidstaat gebruik maakt van deze mogelijkheid, is dit voor de andere lidstaten bindend.

7. Het percentage als bedoeld in lid 1, onder d), en in lid 3 wordt na het verstrijken van de in lid 10 bedoelde overgangperiode 15 %.

8. De in lid 1, onder d), en in lid 6 bedoelde percentages worden bepaald aan de hand van de beleggingspolitiek zoals die in de fondsreglementen of de statuten van de betrokken instellingen of entiteiten is neergelegd en, bij ontstentenis daarvan, op basis van de feitelijke samenstelling van de beleggingsportefeuille van de instellingen of entiteiten.

Artikel 7

Territoriale werkingsfeer

Deze richtlijn is van toepassing op rente welke wordt uitbetaald door een uitbetalende instantie die is gevestigd op het grondgebied waarop het Verdrag krachtens zijn artikel 229 van toepassing is.

HOOFDSTUK II

UITWISSELING VAN INFORMATIE

Artikel 8

Renseignering door uitbetalende instantie

1. De uitbetalende instantie verstrekt de bevoegde autoriteit van de lidstaat van vestiging minimaal de volgende gegevens:

- a) de identiteit en woonplaats van de uiteindelijk gerechtigde zoals die overeenkomstig het bepaalde in artikel 3 zijn vastgesteld;
- b) de naam en het adres van de uitbetalende instantie;
- c) het rekeningnummer van de uiteindelijk gerechtigde of, bij ontstentenis daarvan, een eenduidige omschrijving van de rentegevende schuldvordering;
- d) gegevens over de rentebetaling overeenkomstig het bepaalde in lid 2.

2. De uitbetalende instantie verstrekt over de rente minimaal de volgende gegevens:

- a) in het geval van rente in de zin van artikel 6, lid 1, onder a): het bedrag van de uitbetaalde of bijgeschreven rente;
- b) in het geval van rente in de zin van artikel 6, lid 1, onder b) of d): hetzij het bedrag van de rente of opbrengst als bedoeld onder deze punten of het totaalbedrag van de verkoop, terugbetaling of aflossing;
- c) in het geval van rente in de zin van artikel 6, lid 1, onder c): hetzij het bedrag van de opbrengst als bedoeld onder dit punt of het totaalbedrag van de uitkering;
- d) in het geval van rente in de zin van artikel 6, lid 4: het bedrag van de rente dat toevalt aan elk van de in artikel 4, lid 2, bedoelde leden die voldoen aan de voorwaarden van artikel 1, lid 1, en artikel 2, lid 1;

e) wanneer een lidstaat van de keuzemogelijkheid van artikel 6, lid 5, gebruik heeft gemaakt: het bedrag van de op jaarbasis berekende rente.

Artikel 9

Automatische gegevensverstrekking

1. De bevoegde autoriteit van de lidstaat van de uitbetalende instantie verstrekt de in artikel 8 bedoelde gegevens aan de bevoegde autoriteit van de woonstaat van de uiteindelijk gerechtigde.

2. De gegevensverstrekking gebeurt automatisch en ten minste eenmaal per jaar, binnen zes maanden na afloop van het belastingjaar van de lidstaat van de uitbetalende instantie, voor alle rentebetalingen dat jaar.

3. Artikel 8 van Richtlijn 77/799/EEG ⁽¹⁾ is niet van toepassing op gegevens die ingevolge dit hoofdstuk worden verstrekt.

HOOFDSTUK III

OVERGANGSBEPALINGEN

Artikel 10

Overgangperiode

Gedurende een overgangperiode van zeven jaar, te rekenen vanaf de datum van inwerkingtreding van deze richtlijn en behoudens het bepaalde in artikel 13, lid 1, zijn België, Luxemburg en Oostenrijk niet gehouden tot toepassing van de bepalingen van hoofdstuk II.

Zij ontvangen echter gegevens van de andere lidstaten overeenkomstig hoofdstuk II.

Artikel 11

Bronbelasting

1. Gedurende de in artikel 10 bedoelde overgangperiode zorgen België, Luxemburg en Oostenrijk voor een minimale effectieve belastingheffing op inkomsten uit spaargelden in de vorm van rente door het heffen van bronbelasting, de eerste drie jaar van de overgangperiode tegen een tarief van 15 % en de rest van de periode tegen een tarief van 20 %.

2. De uitbetalende instantie houdt de bronbelasting in op de volgende bedragen:

- a) in het geval van rente in de zin van artikel 6, lid 1, onder a): de uitbetaalde of bijgeschreven rente;
- b) in het geval van rente in de zin van artikel 6, lid 1, onder b) of d): de rente of opbrengst als bedoeld onder deze punten, of door een heffing van vergelijkbare omvang, ten laste van de ontvanger, op het totaalbedrag van de verkoop, terugbetaling of aflossing;

⁽¹⁾ PB L 336 van 27.12.1977, blz. 15.

- c) in het geval van rente in de zin van artikel 6, lid 1, onder c): de opbrengst als bedoeld onder dit punt;
- d) in het geval van rente in de zin van artikel 6, lid 4: het rentebedrag dat toevalt aan elk van de in artikel 4, lid 2 bedoelde leden die voldoen aan de voorwaarden van artikel 1, lid 1, en artikel 2, lid 1;
- e) wanneer een lidstaat van de keuzemogelijkheid van artikel 6, lid 5, gebruik heeft gemaakt: de op jaarbasis berekende rente.

3. Voor de toepassing van het bepaalde onder a) en b) van lid 2 wordt de bronbelasting geheven naar rato van de periode dat de uiteindelijk gerechtigde houder van de schuldvordering was.

Ingeval de uitbetalende instantie die periode niet kan vaststellen met de informatie die zij heeft, gaat zij ervan uit dat de uiteindelijk gerechtigde over de gehele periode dat de vordering heeft bestaan, de houder ervan is geweest, tenzij hij bewijs van de datum van aankoop voorlegt.

4. Het opleggen van bronbelasting door de lidstaat van de uitbetalende instantie belet de woonstaat van de uiteindelijk gerechtigde niet diens inkomsten te belasten overeenkomstig het nationale recht en met inachtneming van het Verdrag.

Artikel 12

Verdeling van belastingopbrengsten

Lidstaten die overeenkomstig het bepaalde in artikel 11 bronbelasting heffen, behouden 25 % van de opbrengsten daarvan en dragen de resterende 75 % over aan de woonstaat van de uiteindelijk gerechtigde van de rente. Deze overdracht gebeurt uiterlijk zes maanden na afloop van het belastingjaar van de lidstaat van de uitbetalende instantie.

De lidstaten die bronbelasting heffen zien erop toe dat het systeem voor de verdeling van de belastingopbrengsten correct functioneert.

Artikel 13

Vrijstelling van bronbelasting

1. De lidstaten die overeenkomstig het bepaalde in artikel 11 bronbelasting heffen, voorzien in één van de volgende procedures om te verzekeren dat uiteindelijk gerechtigden over de mogelijkheid beschikken om een verzoek te doen tot het niet inhouden van bronbelasting:

- a) Een procedure waarbij het de uiteindelijk gerechtigde uitdrukkelijk is toegestaan de betalende instantie te machtigen tot het doorgeven van informatie overeenkomstig het bepaalde in hoofdstuk II. Een dergelijke machtiging is geldig voor drie jaar en bestrijkt alle rentebetalingen aan de uiteindelijk gerechtigde door die uitbetalende instantie. In een dergelijk geval zijn de bepalingen van artikel 9 van toepassing.
- b) Een procedure die garandeert dat geen bronbelasting wordt geheven indien de uiteindelijk gerechtigde aan zijn uitbetalende instantie een overeenkomstig lid 2 door de bevoegde autoriteit van zijn woonstaat op zijn naam gestelde verklaring voorlegt.

2. Op verzoek van de uiteindelijk gerechtigde geeft de bevoegde autoriteit van zijn woonstaat een verklaring af met daarin de volgende gegevens:

- a) naam, adres en fiscaal of ander identificatienummer of, bij ontstentenis van een dergelijk nummer, de geboorteplaats en -datum van de uiteindelijk gerechtigde;
- b) naam en adres van de uitbetalende instantie;
- c) rekeningnummer van de uiteindelijk gerechtigde of, bij ontstentenis daarvan, een eenduidige omschrijving van het effect.

Een dergelijke verklaring is geldig voor drie jaar, mits de gegevens ter kennisgeving waarvan de verklaring is afgegeven, niet veranderen. De verklaring wordt afgegeven aan elke uiteindelijk gerechtigde die daarom vraagt, binnen twee maanden nadat het desbetreffende verzoek is ingediend.

Artikel 14

Voorkomen van dubbele belasting

1. Gedurende de in artikel 10 bedoelde overgangperiode zorgt de woonstaat van de uiteindelijk gerechtigde ervoor dat het heffen van bronbelasting als bedoeld in artikel 11 niet leidt tot dubbele belasting, overeenkomstig het bepaalde in de leden 2 en 3.

2. Indien de rente die door de uiteindelijk gerechtigde is ontvangen, in de lidstaat van de uitbetalende instantie is onderworpen aan bronbelasting, kent de woonstaat van de uiteindelijk gerechtigde hem een belastingverrekening toe die gelijk is aan het bedrag van de ingehouden belasting, tot maximaal het bedrag van de op het grondgebied van de woonstaat overeenkomstig het nationale recht voor een dergelijke rente verschuldigde belasting. Indien het bedrag van de ingehouden belasting hoger is dan het bedrag van de verschuldigde belasting, zal de woonstaat het bedrag dat teveel is ingehouden, aan de uiteindelijk gerechtigde restitueren.

3. Indien de rente die door de uiteindelijk gerechtigde is ontvangen, behalve aan de in artikel 10 bedoelde bronbelasting ook onderworpen is geweest aan andere typen bronbelasting en de woonstaat naar nationaal recht of overeenkomstig verdragen ter voorkoming van dubbele belasting voor een dergelijke bronbelasting belastingverrekening toekent, wordt laatstgenoemde bronbelasting verrekend alvorens de procedure van lid 2 wordt toegepast.

Artikel 15

Verhandelbare schuldinstrumenten

1. Gedurende de in artikel 10 bedoelde overgangperiode worden binnenlandse en internationale obligaties en andere verhandelbare schuldinstrumenten die voor het eerst zijn uitgegeven vóór 1 maart 2001 of waarvan de oorspronkelijke emissieprospectus vóór die datum is geïssueerd door de bevoegde autoriteiten in de zin van Richtlijn 80/390/EEG⁽¹⁾ of door de verantwoordelijke autoriteiten in derde landen, niet aangemerkt als schuldvorderingen in de zin van artikel 6, lid 1, onder a), op voorwaarde dat op of na 1 maart 2002 geen aanvullende emissies van dergelijke verhandelbare schuldinstrumenten worden aangeboden.

(¹) PB L 100 van 17.4.1980, blz. 1.

Indien op of na 1 maart 2002 een vervolgemissie plaatsvindt van een van de vorenvermelde door een overheid of verwante entiteit uitgegeven verhandelbare schuldinstrumenten, wordt de gehele emissie van het desbetreffende effect, bestaande uit originele emissie en vervolgemissies, aangemerkt als een schuldvordering in de zin van 6, lid 1, onder a).

Indien op of na 1 maart 2002 een vervolgemissie plaatsvindt van een van de vorenvermelde verhandelbare schuldinstrumenten die is uitgegeven door een andere emittent die niet valt onder het bepaalde in de voorgaande zin, wordt deze nieuwe emissie aangemerkt als een schuldvordering in de zin van artikel 6, lid 1, onder a).

2. Dit artikel belet de lidstaten niet de opbrengsten uit de in lid 1 bedoelde verhandelbare schuldinstrumenten overeenkomstig nationaal recht te belasten.

Artikel 16

Internationale organisaties

Gedurende de in artikel 10 bedoelde overgangperiode zijn de lidstaten die bronbelasting heffen als bedoeld in artikel 11, vrij om uitbetalende instanties die handelen namens internationale organisaties die schuldinstrumenten uitgeven, te ontheffen van de verplichting om op de rente die uit hoofde daarvan wordt uitbetaald, bronbelasting in te houden, indien deze verplichting strijdig is met internationale overeenkomsten die deze lidstaten met betrekking tot dergelijke organisaties hebben gesloten.

HOOFDSTUK IV

DIVERSEN EN SLOTBEPALINGEN

Artikel 17

Andere bronbelastingen

Deze richtlijn doen belet de lidstaten niet om naast de bronbelasting als bedoeld in artikel 11, overeenkomstig hun nationale wetten en verdragen tot voorkoming van dubbele belasting, ook andere typen bronbelasting te heffen.

Artikel 18

Omzetting

1. De lidstaten doen de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in werking treden om vóór 1 januari 2004 aan deze richtlijn te voldoen.

Wanneer de lidstaten deze bepalingen aannemen, wordt in die bepalingen zelf of bij de officiële bekendmaking daarvan naar deze richtlijn verwezen. De regels voor deze verwijzing worden vastgesteld door de lidstaten.

2. De lidstaten stellen de Commissie hiervan onverwijld in kennis en zenden de Commissie de tekst van de belangrijkste bepalingen van nationaal recht die zij op het toepassingsgebied van deze richtlijn vaststellen alsmede een concordantietabel die het verband aangeeft tussen deze richtlijn en de nationale bepalingen die zijn vastgesteld.

Artikel 19

Herzieningsonderzoek

De Commissie doet de Raad om de drie jaar verslag over de werking van deze richtlijn. Op basis van deze verslagen stelt de Commissie de Raad zo nodig wijzigingen op deze richtlijn voor als deze nodig blijken om effectieve belastingheffing op inkomsten uit spaargelden beter te garanderen en ongewenste concurrentievervalsingen uit te wijden.

Artikel 20

Inwerkingtreding

Deze richtlijn treedt in werking op de twintigste dag volgend op die van haar bekendmaking in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen*.

Artikel 21

Adressaten

Deze richtlijn is gericht tot de lidstaten.